

stilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse, jf. herved udlændingelovens § 37, stk. 1, 1. pkt. Fremstillingen vil skulle ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, jf. herved udlændingelovens § 37, stk. 1, 3. pkt.«

2. For så vidt angår spørgsmålets andet led – forholdet til grundlovens § 71 – bemærkes følgende:

Grundlovens § 71, stk. 3, som spørgeren har henvist til, har følgende ordlyd:

»Stk. 3. Enhver, der anholdes, skal inden 24 timer stilles for en dommer. Hvis den anholdte ikke straks kan sættes på fri fod, skal dommeren ved en af grunde ledsaget kendelse, der afsiges snarest muligt og senest inden tre dage, afgøre, om han skal fængsles, og, hvis han løslades mod sikkerhed, bestemme dennes art og størrelse. Denne bestemmelse kan for Grønlands vedkommende fraviges ved lov, for så vidt dette efter de stedlige forhold må anses for påkrævet.«

Som det fremgår, gælder 24 timers-reglen i bestemmelsens 1. pkt. kun for *anholdelser*, jf. nærmere Kommenteret Grundlov (1999), side 343.

Frihedsberøvelse efter den under pkt. 1 nævnte lov nr. 224 af 7. juni 1952 om udlændinges adgang til landet m.v. sker for at sikre udlændingens tilstedeværelse, indtil der er truffet beslutning om, hvorvidt der skal ske afvisning eller udvisning, og indtil beslutning om afvisning eller udvisning kan iværksættes.

En sådan frihedsberøvelse er – ligesom frihedsberøvelse efter den »danske« udlændingelov, jf. ovenfor pkt. 1 – ikke en anholdelse i grundlovens forstand. Det skyldes, at frihedsberøvelsen ikke sker med det formål at drage den pågældende strafferetligt til ansvar, jf. nærmere bl.a. Henrik Zahle, Dansk Forfatningsret 3 (2. udg., 1997), side 214 f. og 222 f.

På den baggrund er den omhandlede bestemmelse efter Justitsministeriets opfattelse ikke i strid med grundlovens § 71, stk. 3.

2000, forhandlingerne side 9491, lød således:

Til justitsministeren (21/7 2000) af:

Peter Skaarup (DF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at det indskræpes over for dommerne, at voldspakkens intention fra 1996, om at voldsmænd skulle dømmes til fængsel, og ikke som det har vist sig til samfundstjeneste, overholdes, og vil ministeren tage initiativ til, at det i lovgivningen præciseres, at voldsdomme primært skal afsones i fængsel?«

Supplerende svar (6/ 10 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Som det fremgår af Justitsministeriets foreløbige svar af 31. juli 2000, har Folketingets Retsudvalg ved spørgsmål nr. 425-428 (alm. del – bilag 1122) anmodet om oplysninger om brugen af samfundstjeneste i de seneste 5 år.

Som anført i Justitsministeriets endelige svar af dags dato på spørgsmål nr. 428 kan der ikke foretages en præcis vurdering af den egentlige effekt af voldspakken fra 1997 på domstolenes strafudmåling i konkrete straffesager alene på baggrund af statistiske oplysninger om den gennemsnitligt idømte straf i sager om overtrædelse af straffelovens § 245 og § 246. Der er dog flere eksempler i retspraksis på, at domstolene udmåler straffene i de groveste voldssager i overensstemmelse med intentionerne bag voldspakken.

Som det ligeledes fremgår af Justitsministeriets svar, er Straffelovrådet i færd med at foretage en samlet gennemgang af strafferammerne i straffeloven og i den forbindelse udarbejdes en oversigt over domspraksis, herunder voldsdomme, baseret på talmateriale fra Danmarks Statistik.

Justitsministeriet har ikke aktuelle overvejelser om yderligere initiativer på dette område.

Ad spm. nr. S 3352

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Peter Skaarup stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-

Ad spm. nr. S 3389

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Peter Skaarup stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 9491, lød således: